

Arrest

nr. 222 284 van 5 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 februari 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 februari 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 mei 2018.

1.3. Op 17 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een katholieke christenen van Palestijnse origine te zijn, geboren op 4 november 1963 te Burj al Hammoud in Libanon. U bent ingeschreven bij UNWRA als vluchteling van '48 en bent als vluchteling geregistreerd bij de Libanese autoriteiten. U liep school tot het vijfde jaar lager onderwijs en richtte vervolgens een handeltje op in make-up en cd's. Uw vader en zus C.(...) zijn overleden. U woonde in Libanon in een gehuurd appartement samen met uw moeder en uw broer B.(...), dewelke half verlamd raakte omwille van verwondingen aan het hoofd tijdens de oorlog. Uw zus J.(...) woont en werkt samen met haar echtgenoot in Oman. Zij voorziet uw gezin van financiële steun.

In mei 2008 leerde u een Wit-Russische vrouw kennen, A.(...) K.(...). Zij woonde en werkte gedurende zes maanden in Libanon als danseres/prostituee. Jullie begonnen een relatie en maakten veel uitstapjes samen. A.(...) wilde bijvoorbeeld vaak naar West-Beirout, een moslimbuurt met smalle steegjes en lekkere baklava, en maakte er veel foto's. Hoewel u wist dat Hezbollah die regio sterk in handen had, bracht u haar elke zondag naar deze buurt. Na zes maanden keerde A.(...) terug naar Wit-Rusland. Zij beloofde een uitnodiging voor te regelen zodat jullie met elkaar konden trouwen in Wit-Rusland. Jullie hielden dagelijks contact.

Twee weken na het vertrek van A.(...), rond november 2008, werd u gebeld door een politie-inspecteur, ene J.(...), die u vroeg naar het politiekantoor van Jdedi el Matten te gaan. U werd daar ondervraagd over uw relatie met A.(...). Zij verdachten haar er immers van een spion voor de Mossad te zijn en wilden via u meer info over haar vergaren. Wanneer u meende niets hierover te weten, werd u geslagen en belandde u een nacht in de cel. De tweede dag werd u opnieuw bevraagd, de derde dag sloegen zij u hard met een dikke stok waarna zij u verplichtten een document te ondertekenen waarin stond dat u alles wist. U verloor het bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis in het vluchtelingenkamp van Haifa.

Na twee weken in het ziekenhuis raakte u bevriend met een bewaker van Fatah, A.(...). Hij wist u te vertellen dat men u in de gaten hield. U belde daarom naar uw vriend J.(...) A.(...). Hij hielp u uit het raam van het ziekenhuis ontsnappen waarna u bij hem in een hutje op het strand onderdook. Drie dagen na uw ontsnapping uit het ziekenhuis vond uw moeder een oproepingsbrief voor u van de politie aan de deur. Vier weken later lieten ze opnieuw een oproepingsbrief achter. U hoorde verder van uw broer en buurman dat Hezbollah-leden in burgerkledij nog verschillende keren in de buurt van uw huis rondreden.

Op 7 juli 2009 vertrok u met een vals paspoort onder een valse naam naar Wit-Rusland. U trouwde met A.(...) op 19 september 2009. U woonde echter nooit samen met uw vrouw gezien haar dochter u niet wilde toelaten. Uw vrouw bleef ook meestal in haar eigen huis slapen gezien haar kapsalon daar was. In 2012 diende u in Zweden een verzoek om internationale bescherming in omdat u problemen kreeg met de Wit-Russische immigratiedienst wegens vermoedens van een schijnhuwelijk tussen u en uw vrouw. Uw verzoek in Zweden werd geweigerd maar de problemen met de immigratiedienst verdwenen. In 2017 werd er opnieuw een onderzoek opgesteld naar uw huwelijk omdat, zo vermoedt u, jullie niet samenwoonden. Er zouden u drie oproepingen van de rechtbank verstuurd zijn, echter, gezien de sluiting van uw brievenbus kapot was en uw post normaal gezien altijd op het adres van uw vrouw aankomt, heeft u deze brieven niet tijdig gelezen. In februari 2017 werd uw huwelijk ongeldig verklaard en uw verblijfsvergunning ingetrokken. U kreeg 30 dagen de tijd om beroep aan te tekenen of het land te verlaten. Omdat uw advocaat de kans op een succesvolle beroepsprocedure nihil achtte, besloot u Wit-Rusland op legale manier te verlaten. U trok met de bus via Lithouwen naar België waar u op 23 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. U vreest immers dat Hezbollah en de Libanese autoriteiten u nog steeds zoeken op grond van spionage.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten voor: een Libanese geboortakte, met Russische vertaling, en een kopie van uw UNRWA-registratiekaart. Voorts legde u ook een Wit-Russische verblijfsvergunning, een door Wit-Rusland afgeleverd reisdocument, een adreswijziging voor uw verblijfsvergunning, het arrest van de rechtbank te Minsk betreffende de annulering van uw verblijfsvergunning, vier Russische ontvangstbewijzen van aangetekende zendingen, twee kasticketjes van de post te Minsk en een omslag met Russische stempels en Russisch opschrift voor. U bracht ook nog twee Belgische medische attesten aan betreffende restletsels van (oude) fracturen in uw linkerbeen en linkerhand. Na uw gehoor werd uw originele Palestijnse identiteitskaart

door de Zweedse asielinstanties aan België overgemaakt en deze werd ook aan het administratief dossier toegevoegd.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er destijds de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 4). Zo kon u vooreerst onderwijs volgen bij UNWRA (CGVS, p. 9). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie medische zorg van UNWRA konden genieten. U gevraagd of u ooit medische hulp kreeg van UNRWA, haalde u aan dat ze een beetje geld geven om naar het ziekenhuis te gaan als iemand ziek is. Uw zus, die kanker had, kon ook rekenen op financiële steun om haar injecties te betalen (CGVS, p. 5). Verder bleek dat jullie – althans vroeger – elke maand voedselhulp ontvingen. Uiteindelijk ging uw vader er niet meer om. Waarom uw vader niet meer om voedselhulp ging, kon u niet verduidelijken. Evenmin wist u uit te leggen waarom uw moeder ook actueel geen voedselhulp meer ontvangt (CGVS, p. 4). U kon bijgevolg niet hardmaken dat u in geval van terugkeer niet zou kunnen rekenen op UNWRA-bijstand indien u hierom zou vragen. U beweerde evenwel dat een Palestijn die Libanon verlaat uit de registratielijsten van UNWRA wordt geschrapt (CGVS, p. 4). U heeft echter geen enkel idee hoe deze procedure precies in zijn werk zou gaan en of u daadwerkelijk ‘van de lijst zou zijn afgehaald’. U heeft deze informatie bovendien enkel via iemand in het opvangcentrum vernomen en kon deze zogenaamde nieuwe wet niet verder verduidelijken noch aantonen (CGVS, p. 20). Opnieuw kon u dan ook niet aannemelijk maken dat u niet zou kunnen rekenen op de steun van UNWRA in geval van terugkeer.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Wat betreft uw ondervraging door de Libanese autoriteiten in verband met uw relatie tot A.(...), wenst het CGVS vooreerst op te merken dat de feiten dateren van inmiddels tien jaar geleden en niet meer als actueel kunnen worden beschouwd. Zo heeft u heden ten dage geen enkele informatie over uw zaak. Meer nog, toen u naar Wit-Rusland trok, was de zaak voor u afgesloten en keek u niet meer terug (CGVS, p. 19). Hoewel u altijd contact heeft blijven houden met uw moeder en uw broer, werden uw problemen nooit meer aangekaart. Zelfs of u in de eerste jaren na uw vertrek uit Libanon nog werd gezocht door Hezbollah of door de politie, wist u niet. Ook toen praatten jullie immers niet meer over dit onderwerp (CGVS, p. 19-20). Uw gebrek aan interesse in uw eigen situatie is zeer opmerkelijk. De impact van een beslissing om uw familie en uw hele hebben en houden achter te laten, staat immers in schril contrast met uw latere desinteresse in het verdere verloop van uw situatie. Ook al zou u een nieuw leven in Wit-Rusland hebben opgebouwd, er mag van u toch verwacht worden dat u zich interesseert in het welzijn van uw familie. De mogelijkheid bestaat immers altijd dat de Libanese autoriteiten, dan wel Hezbollah druk zouden gaan uitoefenen op uw familie zodoende u te vinden.

Dat u desondanks actueel nog steeds moet vrezen om in een situatie van ernstige onveiligheid terecht te komen ingeval van een terugkeer, kon u niet aannemelijk te maken. Zoals hierboven beschreven, heeft u immers geen enkel idee over de staat van uw dossier. Uw vermeende vrees nog steeds gevisieerd te zullen worden door Hezbollah en/of de Libanese autoriteiten, bestaat overigens enkel uit vermoedens uwentwege. Zo stelt u op algemene wijze dat de mensenrechten niet worden nageleefd, dat het niet mogelijk is een advocaat te krijgen en dat spionage een zware misdaad is. Echter, het verwijzen naar een algemene toestand in uw land van gewoonlijk verblijf is onvoldoende om uw vrees bij terugkeer te concretiseren. Derhalve gepolst naar concrete aanwijzingen dat u nog steeds gezocht wordt, kon u enkel opperen dat u niet in de computer van de luchthaven zit en aldus niet kunt weten of er een arrestatiebevel tegen u is opgesteld. Ook de mogelijkheid dat de zaak geseponeerd zou zijn, deed u af met de bewering dat Hezbollah iets als spionage nooit loslaat (CGVS, p. 20). Op geen enkel moment kon u concreet aantonen waarom u op dit moment in geval van terugkeer een vrees zou moeten hebben om in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid terecht te komen.

Daarenboven dienen er bij uw relaas enkele bedenkingen gemaakt te worden die de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw relaas, doen wankelen. Ten eerste is het bijzonder vreemd dat de autoriteiten u pas na het vertrek A.(...) zouden oproepen om over haar te ondervragen. Gezien de beschuldigingen kan immers verwacht worden dat zij al langer in de gaten werd gehouden. Dat niet zij, maar enkel u, werd ondervraagd over haar eventuele spionageactiviteiten en dat pas na haar vertrek, is aldus niet logisch. Daarenboven hadden de autoriteiten duidelijk voldoende kansen om haar te ondervragen. Zo voerden de autoriteiten in het kader van de reglementering rond prostitutie dagelijkse controles uit naar de aan- en afwezigheid van A.(...) en haar collega's in het hotel waar ze tewerkgesteld waren (CGVS, p. 15). In geval van een waarachtig verhaal, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij in Libanon eveneens persoonlijk zou zijn ondervraagd aangaande de verdenkingen aan haar adres, minstens in de luchthaven zou zijn tegengehouden op het moment dat zij het land wilde verlaten. Dit alles gebeurde echter niet. Dat de autoriteiten een van spionage verdacht persoon zomaar uit het land zouden laten vertrekken is niet aannemelijk.

Ten tweede is het bijzonder vreemd dat uw familieleden, indien uw verklaringen de waarheid bevatten, nooit zouden zijn ondervraagd door de autoriteiten over waar u zich bevindt, noch door Hezbollah zouden zijn lastiggevallen. Na uw ontsnapping uit het ziekenhuis zou de politie slechts tweemaal een oproepingsbrief hebben achtergelaten aan uw deur. Gevraagd of zij uw familie ooit hebben aangesproken, kon u hierop niet antwoorden. U veronderstelde enkel dat u na twee brieven veroordeeld werd omwille van afwezigheid en dat het dus niet nodig is om uw familie te spreken (CGVS, p. 19). Opnieuw kunnen loutere veronderstellingen niet volstaan. Uw onvermogen hierover duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen holt uw geloofwaardigheid bovendien eens te meer uit. Dat uw moeder overigens niet zou vermeld hebben dat de politie bij haar langskwam, lijkt weinig waarschijnlijk.

Ook over Hezbollah kunt u weinig kwijt. Terwijl u bij J.(...) A.(...) ondergedoken zat zouden gewapende mannen in auto's met getinte ramen in de buurt hebben rondgereden op zoek naar u. Dat zij effectief naar u zochten, kon u echter opnieuw niet aannemelijk maken en u bleef weerom steken in het uiten van loutere beweringen. U beweerde dat zij zeker naar u op zoek waren gezien zij rond uw huis reden. Uiteraard is dit onvoldoende om aan te nemen dat zij werkelijk naar u op zoek waren. Daarenboven is het erg opmerkelijk dat ook zij uw familie nooit zouden hebben aangesproken. U beweerde dat Hezbollah niet zomaar een huis kan binnengaan, en al zeker niet om een gesprek te voeren met een oude vrouw (uw moeder) en een gehandicapte man (uw broer) (CGVS, p. 20). Nochtans beweerde u meermaals dat Hezbollah sterker is dan de overheid (CGVS, p. 20), dat ze alles mogen doen in naam van de overheid en het recht hebben om in de luchthaven, haven en overheidsinstanties te zijn (CGVS, p. 18). Dat zij zich aldus zouden inhouden om bij uw moeder en broer naar u te vragen en hen eventueel onder druk te zetten om meer informatie over u te bekomen, is dan ook niet geloofwaardig.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

De documenten die u voorlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, konden bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Libanese geboorteakte, de Russische vertaling ervan en uw UNRWA-registratiekaart wijzen enkel op uw identiteit, origine en registratie bij UNRWA. Zij zeggen verder niets over de problemen die u mogelijks zou hebben gekend in Libanon. De documenten uit Wit-Rusland die u voorlegde, i.c. uw verblijfsvergunning, uw reisdocument, de kopie van een adreswijziging, het arrest van de rechtbank in Minsk, de verzendingsbewijzen van aangetekende zendingen, de twee

kasticketjes van de post en een omslag met Russisch opschrift hebben voorts enkel betrekking op uw verblijf in Wit-Rusland. Uw huwelijk en verblijf in Wit-Rusland worden op zich niet betwist, doch deze zijn hebben geen uitstaans met uw situatie in Libanon en kunnen voorgaande appreciatie ook niet omvormen. De medische documenten van Fedasil en AZ Klina, tot slot, beschrijven enkel dat enkele restletsels van oude fracturen in uw linkerbeen en linkerhand te zien zijn. Dit wordt op zich niet betwist doch uit de voorgelegde medische stukken kan op geen enkele manier worden afgeleid wanneer, door wie en onder welke omstandigheden u deze fracturen opliep. Deze stukken kunnen dan ook geenszins weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw verklaringen als zou u, op verdenking van betrokkenheid bij spionage en dit omwille van uw relatie met A.(...), in Libanon zijn opgepakt en mishandeld.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 5 oktober 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 64 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar de stad waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart alsook over een Palestijnse identiteitskaart beschikt (zie groene map in administratief dossier). Er zijn dan ook geen

redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden voor Palestijnen, voornamelijk in de vluchtelingenkampen, erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke Palestijn woonachtig binnen of buiten de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie voor Palestijnen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, vooreerst toont het feit dat u buiten de vluchtelingenkampen woonde reeds aan dat u en uw familie over enige financiële middelen beschikten. Hoewel u stelde dat u niet in een vluchtelingenkamp kon verblijven wegens discriminatie jegens christenen (CGVS, p. 17), bestaan er in Libanon ook overwegend christelijke vluchtelingenkampen, zoals bijvoorbeeld Dbayeh kamp en al Buss kamp (zie informatie administratief dossier). Dat u ondanks ernstige financiële moeilijkheden geen toevlucht kon zoeken tot een kamp omwille van discriminatie door moslims, kan aldus niet kloppen. Bovendien blijkt uw familie steeds in staat te zijn geweest de huurprijs van jullie appartement in de stad Burj Hammoud te betalen (CGVS, p. 5). U bleek ook zelf goed in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. Zo bouwde u een eigen handeltje uit in cd's en make-up waar u voldoende mee verdiende om te kunnen leven (CGVS, p. 10). Dient daarenboven te worden bemerkt dat u een actief sociaal leven onderhield. Zo ging u regelmatig naar de bar waar A.(...) en andere prostituees werkten (CGVS, p. 14 en 16), nam u A.(...) wekelijks mee op uitstap (CGVS, p. 15) en reden jullie rond in uw eigen auto (CGVS, p. 15 en 16). Vervolgens kan worden bemerkt dat uw familie altijd op de financiële steun heeft kunnen rekenen van uw zus en haar man, die beiden in Oman wonen en werken (CGVS, p. 7). U zou tot slot 4500 dollar aan de smokkelaar betaald hebben om het land illegaal te kunnen uitreizen. Een deel zou u geleend hebben maar de rest verwierf u mits de verkoop van eigen spullen (CGVS, p. 10). Het geheel aan voorgaande elementen doen besluiten dat uw financiële situatie voorheen afdoende was.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke

buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit

uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, de artikelen 1 en 1D, lid 2 van de Conventie van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Hij formuleert zijn verweer als volgt: "• *Verzoekende partij wenst de volgende opmerkingen te maken : Het CGVS betwist in geen geval dat de verzoekende partij een Palestijnse vluchteling uit Libanon is : Evenmin betwist het CGVS dat de verzoekende partij thans sinds tien jaar Libanon verlaten heeft, -de tijdsperiode die de verzoekende partij in Wit Rusland heeft gewoond gedurende haar huwelijk-, ; de verzoekende partij houdt rekening met de afgelopen tijd om te stellen dat eventuele problematiek van de verzoekende partij intussen wel vergeten zal zijn, doch stelt zich geenszins de vraag hoe de verzoekende partij zich thans opnieuw zou kunnen inlassen in het kamp.. en hoe zij in haar eigen onderhoud zou kunnen voorzien.*

Met als achtergrond de problematiek van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, de regionale onrustige en volatiele toestand,

Het CGVS houdt met deze elementen helemaal geen rekening, ondanks het feit dat zij volledig centraal zijn voor de beoordeling van het relaas van de verzoekende partij.

Dat reeds in 2012 bemerkt werd dat de Syrische crisis en het toenemende aantal Syrische vluchtelingen die zich in Libanon vestigden, voor een toenemende spanning zorgde binnen de Libanese gemeenschap .

(...)

Zeven jaar nadien is de situatie enkel slechter te noemen en wordt de vluchteling als dusdanig in Libanon met de vinger gewezen;

(...)

Dat de bijkomende Palestijnen uit Syrië die naar Libanon gevlucht zijn , eveneens voor een verhoogde spanning zorgen : economisch, etnisch, religieus.. in een context waar de internationale hulp aan Libanon met de jaren vermindert terwijl het aantal vluchtelingen drastisch stijgt;

Dat de UNRWA niet in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden die haar is opgelegd maar die ook aan de basis staat van de uitsluiting waarvan in casu toepassing wordt gemaakt ten aanzien van de verzoekende partij .

Het CGVS stelt echter en ten onrechte dat de UNRWA haar opdracht steeds zou vervullen.

De verzoekende partij laat verder opmerken dat zij thans niet meer in het bezit van welk geldig document dan ook dat haat terugkeer naar Libanon mogelijk zou maken;

(...)

- Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit LIBANON afkomstig is, als Palestijns UNRWA Vluchteling was geregistreerd.
- dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans sinds tien jaar Libanon verlaten heeft en dat de verzoekende partij thans over geen enkel geldig document meer beschikt ivm met haar verblijf in Libanon; Dat indien men redelijk kan geloven dat de status van "UNRWA geregistreerd" steeds bestaat zelfs na tien jaar utblijven van Libanon, dan nog dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans geen enkel administratief bestaan heeft in Libanon;
- dat het CGVS geen enkel onderzoek verricht nopens de moeilijkheden en het eventueel gevaar dat de verzoekende partij zou lopen in geval van terugkeer naar Liban,
- dat luidens de Cedoca informatie COI FOCUS, Libanon, Terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon, p; 7 à 9 , de reisdocumenten slechts drie à vijf jaar geldig zijn, naargelang het betaalde bedrag.
- Dat in casu de verzoekende partij Libanon illegaal verlaten heeft. Dat zoefs indien zij legaal het land verlaten had, haar reisdocument alleszins niet meer geldig is zodat zij de vermelde procedure dient te volgen zzoals de CEDOCA informatie vermeldt; een procedure waarbij de dienst van de "SURETE GENERALE" van Libanon van de aanvraag verwittigd wordt ;
- Dat het verloop van een periode van 10 jaar van geen betekenis is wanneer een gaat om een geval dat de staatsveiligheid raakt, om het even op welk niveau en al dan niet gegrond;
- Het CGVS bezorgt hierop geen antwoord;
- Dat deze vaststelling op zich reeds de vernietiging van de beslissing verantwoordt;
- Dat verder dient te worden aangestipt dat deze "UNRWA status" geenszins kan worden gelijkgesteld met de Vluchtelingenstatus van de Conventie van Genève.
- Deze status heeft zich tot enkele jaren geleden concreet beperkt tot materieel beperkte hulp waarvan het gezin van de verzoekende partij genoot enkele jaren geleden: deze hulp werd reeds sedert jaren gestopt bij gebrek aan middelen en het gezin van de verzoekende partij heeft er niet meer van genoten. Dat de verzoekende partij die reeds Libanon verlaten had met de wens nooit meer terug te keren, geen reden kan aangeven waarom de hulp gestopt werd: dat die geenszins uitsluit dat deze hulp effectief geschorst werd;
- de financiële beperkingen die thans door President Trump ingevoerd werden, hebben verder voor gevolg dat de UNRWA het grootste deel van haar fondsen zal moeten missen, een maatregel die ook de Palestijnse kampen in Libanon treft;

(...)

- Verder dient te worden vastgesteld dat de redenering van het CGVS niet kan worden gevolgd : de UNRWA heeft een welbepaald mandaat en opdracht gekregen die moet worden vervuld. Bij gebrek aan dit mandaat te voldoen vervalt de uitsluiting die eraan gepaard gaat;
- Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in gebreke blijft de huidige materiële mogelijkheden van de UNRWA te onderzoeken , rekening houdende met de Amerikaanse ingevoerde beperkingen, op kort en middelmatig termijn.
- De beslissing dient derhalve te worden vernietigd en de zaak naar het CGVS teruggestuurd voor nader onderzoek indien de Raad van oordeel zou zijn niet voldoende toelichting te hebben gekregen om de verzoekende partij als vluchteling te willen erkennen;
- Verder dient te worden vastgesteld dat de UNRWA status geen recht tot "bescherming" biedt en a fortiori noch minder tot daadwerkelijke bescherming en in casu tot daadwerkelijke bescherming tegen bedreigingen vanwege politieke facties

Dat verzoekende partij evenmin ondervraagd werd nopens de al dan niet mogelijke bescherming die haar door de UNWRA kon worden geboden: verzoekende partij werd heel oppervlakkig ondervraagd en ivm de UNWRA werd het gesprek heel oppervlakkig gevoerd

- Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te maken en verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen.
- Dat hierbij dient te moeten herinnerd dat artikel 1 D van de conventie van Geneve voorziet dat van zodra vastgesteld wordt dat de UNRWA niet meer in staat is zijn mandaat te vervullen, de aanvrager , die reeds een vluchteling is, van ambsthafte dient te worden erkend. .

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat:

1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoekende partij te confronteren met de kritiek die in de beslissing te lezen staat, noch om de werkelijke problematiek van elm van de verzoekende partij en en van de verzoekende partij en als gemengd koppel te benaderen en verder, te onderzoeken.

Zodoende worden de hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden.

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rehtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

De materiële motiveringsplicht is een technisch-juridisch middel om de interne wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole houdt achtereenvolgens in:

- 1. het onderzoek naar het bestaan van de motieven;*
- 2. het onderzoek naar de feitelijke juistheid van de motieven;*
- 3. het nagaan of de motieven juridisch juist zijn;*
- 4. het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.*

Verzoeker is van oordeel dat de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Dat het CGVS geen voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen uit het dossier en hierbij zijn onderzoeksplicht geschonden heeft."

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij om voormelde redenen vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij probeert deze stelling kracht bij te zetten door te verwijzen naar algemene informatie over Libanon, alsook naar informatie waaruit moet blijken dat UNRWA haar verplichtingen niet langer kan nakomen en haar mandaat niet meer naar behoren kan vervullen. Hij merkt voorts op dat de ver geankerde discriminatie ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon evenmin toelaat dat *"de verzoekende partij op eigen been zou kunnen lopen om haar eigen behoeften te dekken"*, dat de verslechterde economische toestand in Libanon, dat bijna failliet gaat, uiteraard ook van aard is om bij te dragen tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand toegeschreven wordt, dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en dat de situatie ondraaglijk is geworden.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 30 april 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 23 november 2018.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict,

meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNWRA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) de algemene situatie en de leefomstandigheden voor Palestijnen, voornamelijk in de vluchtelingenkampen, erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke Palestijn woonachtig binnen of buiten de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft zodat hij dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie voor Palestijnen te Libanon maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet loopt doch uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, zoals wordt toegelicht en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 januari 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Daargelaten de vraag of, gelet op verzoekers jarenlange verblijf in Wit-Rusland, kan worden gesteld dat verzoeker kort vóór het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten, stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit Libanon de bijstand van de UNRWA genoot in de bestreden beslissing niet wordt betwist en ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, in het bijzonder uit de door verzoeker voorgelegde UNRWA-registratiekaart. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker niet betwist dat *in casu* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag van toepassing is. Verzoeker is echter de mening toegedaan dat hij op grond van artikel 1, D, lid 2 van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de

UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan." In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.*

2.12. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.*

Wat betreft uw ondervraging door de Libanese autoriteiten in verband met uw relatie tot A.(...), wenst het CGVS vooreerst op te merken dat de feiten dateren van inmiddels tien jaar geleden en niet meer als actueel kunnen worden beschouwd. Zo heeft u heden ten dage geen enkele informatie over uw zaak. Meer nog, toen u naar Wit-Rusland trok, was de zaak voor u afgesloten en keek u niet meer terug (CGVS, p. 19). Hoewel u altijd contact heeft blijven houden met uw moeder en uw broer, werden uw problemen nooit meer aangekaart. Zelfs of u in de eerste jaren na uw vertrek uit Libanon nog werd gezocht door Hezbollah of door de politie, wist u niet. Ook toen praatten jullie immers niet meer over dit onderwerp (CGVS, p. 19-20). Uw gebrek aan interesse in uw eigen situatie is zeer opmerkelijk. De impact van een beslissing om uw familie en uw hele hebben en houden achter te laten, staat immers in schril contrast met uw latere desinteresse in het verdere verloop van uw situatie. Ook al zou u een nieuw leven in Wit-Rusland hebben opgebouwd, er mag van u toch verwacht worden dat u zich interesseert in het welzijn van uw familie. De mogelijkheid bestaat immers altijd dat de Libanese autoriteiten, dan wel Hezbollah druk zouden gaan uitoefenen op uw familie zodoende u te vinden.

Dat u desondanks actueel nog steeds moet vrezen om in een situatie van ernstige onveiligheid terecht te komen ingeval van een terugkeer, kon u niet aannemelijk te maken. Zoals hierboven beschreven, heeft u immers geen enkel idee over de staat van uw dossier. Uw vermeende vrees nog steeds gevisieerd te zullen worden door Hezbollah en/of de Libanese autoriteiten, bestaat overigens enkel uit vermoedens uwentwege. Zo stelt u op algemene wijze dat de mensenrechten niet worden nageleefd, dat het niet mogelijk is een advocaat te krijgen en dat spionage een zware misdaad is. Echter, het verwijzen naar een algemene toestand in uw land van gewoonlijk verblijf is onvoldoende om uw vrees bij terugkeer te concretiseren. Derhalve gepolst naar concrete aanwijzingen dat u nog steeds gezocht wordt, kon u enkel opperen dat u niet in de computer van de luchthaven zit en aldus niet kunt weten of er een arrestatiebevel tegen u is opgesteld. Ook de mogelijkheid dat de zaak geseponeerd zou zijn, deed u af met de bewering dat Hezbollah iets als spionage nooit loslaat (CGVS, p. 20). Op geen enkel moment kon u concreet aantonen waarom u op dit moment in geval van terugkeer een vrees zou moeten hebben om in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid terecht te komen.

Daarenboven dienen er bij uw relaas enkele bedenkingen gemaakt te worden die de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw relaas, doen wankelen. Ten eerste is het bijzonder vreemd dat de autoriteiten u pas na het vertrek A.(...) zouden oproepen om over haar te ondervragen. Gezien de beschuldigingen kan immers verwacht worden dat zij al langer in de gaten werd gehouden. Dat niet zij, maar enkel u, werd ondervraagd over haar eventuele spionageactiviteiten en dat pas na haar vertrek, is aldus niet logisch. Daarenboven hadden de autoriteiten duidelijk voldoende kansen om haar te ondervragen. Zo voerden de autoriteiten in het kader van de reglementering rond prostitutie dagelijkse controles uit naar de aan- en afwezigheid van A.(...) en haar collega's in het hotel waar ze tewerkgesteld waren (CGVS, p. 15). In geval van een waarachtig verhaal, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij in Libanon eveneens persoonlijk zou zijn ondervraagd aangaande de verdenkingen aan haar adres, minstens in de luchthaven zou zijn tegengehouden op het moment dat zij het land wilde verlaten. Dit alles gebeurde echter niet. Dat de autoriteiten een van spionage verdacht persoon zomaar uit het land zouden laten vertrekken is niet aannemelijk.

Ten tweede is het bijzonder vreemd dat uw familieleden, indien uw verklaringen de waarheid bevatten, nooit zouden zijn ondervraagd door de autoriteiten over waar u zich bevindt, noch door Hezbollah zouden zijn lastiggevallen. Na uw ontsnapping uit het ziekenhuis zou de politie slechts tweemaal een oproepingsbrief hebben achtergelaten aan uw deur. Gevraagd of zij uw familie ooit hebben aangesproken, kon u hierop niet antwoorden. U veronderstelde enkel dat u na twee brieven veroordeeld werd omwille van afwezigheid en dat het dus niet nodig is om uw familie te spreken (CGVS, p. 19). Opnieuw kunnen loutere veronderstellingen niet volstaan. Uw onvermogen hierover duidelijke en gedetailleerde verklaringen af te leggen holt uw geloofwaardigheid bovendien eens te meer uit. Dat uw moeder overigens niet zou vermeld hebben dat de politie bij haar langskwam, lijkt weinig waarschijnlijk. Ook over Hezbollah kunt u weinig kwijt. Terwijl u bij J.(...) A.(...) ondergedoken zat zouden gewapende mannen in auto's met getinte ramen in de buurt hebben rondgereden op zoek naar u. Dat zij effectief naar u zochten, kon u echter opnieuw niet aannemelijk maken en u bleef weerom steken in het uiten van loutere beweringen. U beweerde dat zij zeker naar u op zoek waren gezien zij rond uw huis reden. Uiteraard is dit onvoldoende om aan te nemen dat zij werkelijk naar u op zoek waren. Daarenboven is het erg opmerkelijk dat ook zij uw familie nooit zouden hebben aangesproken. U beweerde dat Hezbollah niet zomaar een huis kan binnengaan, en al zeker niet om een gesprek te voeren met een oude vrouw (uw moeder) en een gehandicapte man (uw broer) (CGVS, p. 20). Nochtans beweerde u

meermaals dat Hezbollah sterker is dan de overheid (CGVS, p. 20), dat ze alles mogen doen in naam van de overheid en het recht hebben om in de luchthaven, haven en overheidsinstanties te zijn (CGVS, p. 18). Dat zij zich aldus zouden inhouden om bij uw moeder en broer naar u te vragen en hen eventueel onder druk te zetten om meer informatie over u te bekomen, is dan ook niet geloofwaardig. Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstig poging onderneemt om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij merkt slechts op *“Dat het verloop van een periode van 10 jaar van geen betekenis is wanneer een gaat om een geval dat de staatsveiligheid raakt, om het even op welk niveau en al dan niet gegrond”*, waarmee hij lijkt te willen aangeven dat zijn problemen wel degelijk nog steeds actueel zijn, wat echter bezwaarlijk kan volstaan om het geheel van voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Voorgaande motieven blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door hem voorgelegde documenten correct beoordeelt als volgt: *“De documenten die u voorlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, konden bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Libanese geboorteakte, de Russische vertaling ervan en uw UNWRA-registratiekaart wijzen enkel op uw identiteit, origine en registratie bij UNWRA. Zij zeggen verder niets over de problemen die u mogelijks zou hebben gekend in Libanon. De documenten uit Wit-Rusland die u voorlegde, i.c. uw verblijfsvergunning, uw reisdocument, de kopie van een adreswijziging, het arrest van de rechtbank in Minsk, de verzendingsbewijzen van aangetekende zendingen, de twee kasticketjes van de post en een omslag met Russisch opschrift hebben voorts enkel betrekking op uw verblijf in Wit-Rusland. Uw huwelijk en verblijf in Wit-Rusland worden op zich niet betwist, doch deze zijn hebben geen uitstaans met uw situatie in Libanon en kunnen voorgaande appreciatie ook niet omvormen. De medische documenten van Fedasil en AZ Klina, tot slot, beschrijven enkel dat enkele restletsels van oude fractures in uw linkerbeen en linkerhand te zien zijn. Dit wordt op zich niet betwist doch uit de voorgelegde medische stukken kan op geen enkele manier worden afgeleid wanneer, door wie en onder welke omstandigheden u deze fractures opliep. Deze stukken kunnen dan ook geenszins weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw verklaringen als zou u, op verdenking van betrokkenheid bij spionage en dit omwille van uw relatie met A.(...), in Libanon zijn opgepakt en mishandeld.”* De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoeker voorgelegde documenten niet in aanmerking als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten en beweerd vrees in geval van terugkeer naar Libanon.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNWRA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende

inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de argumentatie dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden, dat UNRWA haar verplichtingen niet meer kan nakomen en haar mandaat niet meer naar behoren kan vervullen, en de verwijzing in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Met betrekking tot zijn UNRWA-registratie merkt verzoeker nog het volgende op: *"• Dat verder dient te worden aangestipt dat deze "UNRWA status" geenszins kan worden gelijkgesteld met de Vluchtelingenstatus van de Conventie van Genève.*

• Deze status heeft zich tot enkele jaren geleden concreet beperkt tot materieel beperkte hulp waarvan het gezin van de verzoekende partij genoot enkele jaren geleden: deze hulp werd reeds sedert jaren gestopt bij gebrek aan middelen en het gezin van de verzoekende partij heeft er niet meer van genoten. Dat de verzoekende partij die reeds Libanon verlaten had met de wens nooit meer terug te keren, geen reden kan aangeven waarom de hulp gestopt werd: dat die geenszins uitsluit dat deze hulp effectief geschorst werd;". Hij brengt hiermee evenwel geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar terecht het volgende wordt overwogen: *"Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er destijds de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 4). Zo kon u vooreerst onderwijs volgen bij UNRWA (CGVS, p. 9). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie medische zorg van UNRWA konden genieten. U gevraagd of u ooit medische hulp kreeg van UNRWA, haalde u aan dat ze een beetje geld geven om naar het ziekenhuis te gaan als iemand ziek is. Uw zus, die kanker had, kon ook rekenen op financiële steun om haar injecties te betalen (CGVS, p. 5). Verder bleek dat jullie – althans vroeger – elke maand voedselhulp ontvingen. Uiteindelijk ging uw vader er niet meer om. Waarom uw vader niet meer om voedselhulp ging, kon u niet verduidelijken. Evenmin wist u uit te leggen waarom uw moeder ook actueel geen voedselhulp meer ontvangt (CGVS, p. 4). U kon bijgevolg niet hardmaken dat u in geval van terugkeer niet zou kunnen rekenen op UNRWA-bijstand indien u hierom zou vragen. U beweerde evenwel dat een Palestijn die Libanon verlaat uit de registratielijsten van UNRWA wordt geschrapt (CGVS, p. 4). U heeft echter geen enkel idee hoe deze procedure precies in zijn werk zou gaan en of u daadwerkelijk 'van de lijst zou zijn afgehaald'. U heeft deze informatie bovendien enkel via iemand in het opvangcentrum vernomen en kon deze zogenaamde nieuwe wet niet verder verduidelijken noch aantonen (CGVS, p. 20). Opnieuw kon u dan ook niet aannemelijk maken dat u niet zou kunnen rekenen op de steun van UNRWA in geval van terugkeer."*

Waar verzoeker voorts informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar

het feit dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat de UNRWA status geen recht op bescherming biedt en *a fortiori* geen daadwerkelijke bescherming biedt tegen bedreigingen vanwege politieke facties, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden voor Palestijnen, voornamelijk in de vluchtelingenkampen, erbarmelijk kunnen zijn, doch niet elke Palestijn woonachtig binnen of buiten de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie voor Palestijnen in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “*Immers, vooreerst toont het feit dat u buiten de vluchtelingenkampen woonde reeds aan dat u en uw familie over enige financiële middelen beschikten. Hoewel u stelde dat u niet in een vluchtelingenkamp kon verblijven wegens discriminatie jegens christenen (CGVS, p. 17), bestaan er in Libanon ook overwegend christelijke vluchtelingenkampen, zoals bijvoorbeeld Dbayeh kamp en al Buss kamp (zie informatie administratief dossier). Dat u ondanks ernstige financiële moeilijkheden geen toevlucht kon zoeken tot een kamp omwille van discriminatie door moslims, kan aldus niet kloppen. Bovendien blijkt uw familie steeds in staat te zijn geweest de huurprijs van jullie appartement in de stad Burj Hammoud te betalen (CGVS, p. 5). U bleek ook zelf goed in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. Zo bouwde u een eigen handeltje uit in cd's en make-up waar u voldoende mee verdiende om te kunnen leven (CGVS, p. 10). Dient daarenboven te worden bemerkt dat u een actief sociaal leven onderhield. Zo ging*

u regelmatig naar de bar waar A(...) en andere prostituees werkten (CGVS, p. 14 en 16), nam u A(...) wekelijks mee op uitstap (CGVS, p. 15) en reden jullie rond in uw eigen auto (CGVS, p. 15 en 16). Vervolgens kan worden bemerkt dat uw familie altijd op de financiële steun heeft kunnen rekenen van uw zus en haar man, die beiden in Oman wonen en werken (CGVS, p. 7). U zou tot slot 4500 dollar aan de smokkelaar betaald hebben om het land illegaal te kunnen uitreizen. Een deel zou u geleend hebben maar de rest verwierf u mits de verkoop van eigen spullen (CGVS, p. 10). Het geheel aan voorgaande elementen doen besluiten dat uw financiële situatie voorheen afdoende was." Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Hij stelt zich slechts de vraag hoe hij zich thans opnieuw zou kunnen inpassen in het kamp en hoe hij in zijn eigen onderhoud zou kunnen voorzien. De Raad merkt te dezen op dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij en zijn familie steeds buiten de vluchtelingenkampen hebben gewoond, wat aantoonde dat zij het financieel beter hadden dan de gemiddelde Palestijn in Libanon. Zijn familie (moeder en broer) woont thans nog steeds in de stad Burj Hamoud. Verzoeker beschikt in Libanon aldus over een familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hier bij terugkeer naar Libanon op kan steunen. Er is dan ook geen enkele reden waarom verzoeker zich in geval van terugkeer naar Libanon in een vluchtelingenkamp zou hoeven te vestigen. Bovendien is verzoeker in het verleden steeds in staat gebleken om in zijn levensonderhoud te voorzien. In Libanon verkocht hij cd's en make-up, waarmee hij blijkens zijn verklaringen genoeg verdiende om te leven. Tijdens zijn verblijf in Wit-Rusland verkocht hij kledij in de bazaar (administratief dossier, stuk 10, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 7 en p. 9-11). De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker zich steeds zelfredzaam heeft getoond en dat hij beschikt over de nodige werkervaring en capaciteiten. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder en naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de vluchtelingenkampen of in Libanon actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar Libanon.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Waar verzoeker nog informatie aanhaalt waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op verschillende vlakken discriminatie ondervinden, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Hij haalde tijdens het persoonlijk onderhoud slechts aan dat hij in Libanon niet legaal mag werken, eigendom hebben of stemmen (administratief dossier, stuk 10, p. 4-5 en p. 9). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker in dit verband: “(...) Maar er zijn ook geen mensenrechten. Zeker tegenover de Palestijnen. We worden er altijd uitgesloten. Ze zeggen dat we hun land verwoest hebben, en dat ze ons weg willen. Wij kunnen daar niets doen, niet werken, niet bouwen, niet stemmen.” (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift en het verwijzen naar algemene informatie dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene verwijzing in het verzoekschrift naar de discriminatie die Palestijnse vluchtelingen in Libanon op diverse vlakken ondervinden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker bracht immers noch tijdens zijn gehoor, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security,

die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoeker voert aan dat hij thans niet meer in het bezit is van een geldig document dat een terugkeer naar Libanon mogelijk zou maken. Deze stelling strookt echter niet met de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud in verband met zijn identiteitskaart: *"Heeft u een ID kaart van libanon? Weet u waar het is, in Zweden. Als u het zou kunnen krijgen, dan zou ik u dankbaar zijn. ik heb het nodig. ik mag niet naar Zweden hé?"* (administratief dossier, stuk 10, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). De Zweedse autoriteiten hebben verzoekers identiteitskaart ondertussen overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat verzoeker hierover opnieuw kan beschikken. Bovendien werd aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij geregistreerd is bij de Libanese autoriteiten, waarop hij repliceerde: *"Ja, want ik heb een reisdoc"* (administratief dossier, stuk 10, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat hij in het bezit is van een (verlopen) reisdocument. Gelet op voormelde informatie, en in acht genomen dat verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart en een Palestijnse identiteitskaart, dient aldus te worden besloten dat verzoeker de mogelijkheid heeft om zijn reisdocument te verlengen of te vernieuwen via de Libanese ambassade te Brussel. Verzoeker stelt in het verzoekschrift overigens zelf dat hij deze procedure zal dienen te volgen. Hij ziet er echter schijnbaar een probleem in dat de aanvraag wordt overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon, de instantie door wie de reisdocumenten worden uitgereikt. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, maakt verzoeker echter op geen enkele wijze aannemelijk dat hij anno 2019 in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zou staan. Waar verzoeker nog opmerkt dat hij Libanon illegaal heeft verlaten, merkt de Raad op dat uit voornoemde COI Focus blijkt dat door UNRWA in Libanon geregistreerde Palestijnse vluchtelingen in Libanon een permanente verblijfsvergunning krijgen en recht hebben op een speciaal Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Palestijnen die over een UNRWA-kaart beschikken hebben recht op een reisdocument dat drie jaar geldig is. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige Libanese identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon. Ook in het geval van verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft wordt de aanvraag voorgelegd aan de Sûreté Générale in Libanon en meestal wordt een reisdocument uitgereikt wanneer men in het bezit is van Libanese identiteitsdocumenten (p. 7-8). Gelet op het voorgaande, zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.15. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk

Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere verwijzing naar de regionale onrustige en volatiele toestand en de argumentatie dat de verslechterde economische toestand van Libanon bijdraagt tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand wordt toegeschreven, dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en de situatie ondraaglijk wordt, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. In zoverre verzoeker nog hekelt dat hij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met de kritiek die in de bestreden beslissing te lezen staat, wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen slechts van

toepassing is in het geval *“de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken”*, hetgeen *in casu* niet het geval is, en dient te worden benadrukt dat noch dit artikel, noch enige andere rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoeker om internationale bescherming vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om middels voorliggend verzoekschrift een verweer te formuleren tegen de motieven van de bestreden beslissing.

2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in de artikelen 1, A (2) en 1, D tweede lid van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.19. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS